

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **SLOVLIKER ČR, s.r.o.**, se sídlem Hudcova 78b, Brno, zastoupeného JUDr. Jiřím Jestřábem, advokátem, se sídlem Hlinky 142a, Brno, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobách proti rozhodnutím Celního ředitelství Olomouc ze dne 6. 8. 2012, č. j. 4333-2/2012-130100-21, ze dne 3. 8. 2012, č. j. 4344-2/2012-130100-21, ze dne 6. 8. 2012, č. j. 4331-2/2012-130100-21, ze dne 3. 8. 2012, č. j. 4185-2/2012-130100-21, a ze dne 6. 8. 2012, č. j. 4332-2/2012-130100-21,

t a k t o :

- I. Žaloby **s e z a m í t a j í.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

[1] Ve shora uvedené věci soud společně projednal a rozhodl věci téhož žalobce vedené pod spisovými značkami 31Af 147/2012 až 31Af 151/2012.

[2] Ve věci vedené pod sp.zn. 31Af 147/2012 bylo předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného č. j. 4333-2/2012-130100-21 ze dne 6.8.2012, kterým byl přezkoumán exekuční

příkaz Celního úřadu Uherské Hradiště č. j. 6363/2012-136400-021 ze dne 20.6.2012, kterým bylo rozhodnuto o daňové exekuci příkázáním pohledávky žalobce.

[3] Ve věci vedené pod sp.zn. 31Af 148/2012 bylo předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného č. j. 4344-2/2012-130100-21 ze dne 3.8.2012, kterým byl přezkoumán exekuční příkaz Celního úřadu Uherské Hradiště č. j. 6326/2012-136400-021 ze dne 26.6.2012, kterým bylo rozhodnuto o daňové exekuci prodejem movitých věcí žalobce.

[4] Ve věci vedené pod sp.zn. 31Af 149/2012 bylo předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného č. j. 4331-2/2012-130100-21 ze dne 6.8.2012, kterým byl přezkoumán exekuční příkaz Celního úřadu Uherské Hradiště č. j. 6364/2012-136400-021 ze dne 20.6.2012, kterým bylo rozhodnuto o daňové exekuci příkázáním pohledávky žalobce.

[5] Ve věci vedené pod sp.zn. 31Af 150/2012 bylo předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného č. j. 4185-2/2012-130100-21 ze dne 3.8.2012, kterým byl přezkoumán exekuční příkaz Celního úřadu Uherské Hradiště č. j. 6389/2012-136400-021 ze dne 20.6.2012, kterým bylo rozhodnuto o daňové exekuci prodejem nemovitostí žalobce.

[6] Ve věci vedené pod sp.zn. 31Af 151/2012 bylo předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného č. j. 4332-2/2012-130100-21 ze dne 6.8.2012, kterým byl přezkoumán exekuční příkaz Celního úřadu Uherské Hradiště č. j. 6362/2012-136400-021 ze dne 20.6.2012, kterým bylo rozhodnuto o daňové exekuci příkázáním pohledávky žalobce.

II. Obsah žaloby

[7] V rámci jednotlivých žalob žalobce shodně nejprve shrnul, kdo je účastníkem řízení, dále dovozoval přípustnost žaloby, následně podrobně chronologicky shrnul řízení předcházející podání žaloby a zrekapituloval celkovou situaci žalobce a úkony, které ve vztahu k žalobci učinily orgány celní správy. Poté v bodu IV žaloby uvedl žalobce žalobní body, když v první řadě napadl samotný exekuční titul, tedy zajišťovací příkaz vydaný dne 12. 6. 2012 na zajištění úhrady spotřební daně z minerálních olejů, č. j. 5800/2012-136400-024, neboť má bezprostřední spojitost s exekučním řízením. Žalobce namítl, že vydání zajišťovacího příkazu bylo ze strany správce daně zcela excesivní a pro jeho vydání nebyly naplněny zákonné podmínky. V podrobnostech odkázal na samostatnou správní žalobu, kterou byl zajišťovací příkaz napaden s tím, že správce daně měl jiné možnosti, jak zajistit řádný výběr spotřební daně. Žalobce dále namítl, že ani následná změna exekučního titulu rozhodnutím Celního úřadu Uherské Hradiště ze dne 27. 7. 2012, č. j. 8293/2012-136400-021 na platební výměr ze dne 26. 7. 2012, č. j. 8200/2012-136400-024, nic nemění na nezákonnosti původního exekučního titulu, která je důvodem pro zastavení exekuce podle ustanovení § 181 odst. 2 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Zhojení nezákonnosti nařízení exekuce v důsledku změny exekučního titulu nemůže napravit to, že po určité období byl žalobce bez řádného právního důvodu omezen na svých vlastnických právech. Žalobce se domníval, že výsledek řízení o zajišťovacím příkazu by měl být předběžnou otázkou pro výsledek posuzovaných věcí. Dále žalobce namítl, že správce daně v rámci exekuce nepostupoval v souladu s ustanovením § 5 odst. 3 daňového řádu a s ustanovením § 263 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o.s.ř.“), neboť nevolil jen nejméně zatěžující prostředky k vymožení své pohledávky, které by jistě

zajistily jeho uspokojení. Dle žalobce došlo k zjevnému nepoměru mezi uplatňovanými způsoby exekuce a vymáhanou částkou. Závěrem žalobce navrhl spojení některých věcí žalobce ke společnému řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[8] Žalovaný ve vyjádření k jednotlivým žalobám a žalobním námitkám shodně uvedl, že žalobce nebyl na svých vlastnických právech omezen v rozporu se zákonem. Dále uvedl, že po žalobci je vymáhána částka 32.025.211 Kč a při volbě způsobu exekuce je třeba posoudit předpokládaný výtěžek. Odkaz žalobce na ustanovení § 263 o.s.ř. není důvodný, neboť jednotlivé způsoby exekuce samy o sobě nejsou dostačující. Hodnota movitých věcí je odhadována na polovinu vymáhané částky, zůstatky na bankovních účtech jsou vzhledem k výši vymáhané pohledávky nepatrné a nemovitosti žalobce jsou zatíženy zástavními právy.

[9] Žalobce reagoval na vyjádření žalobce replikami, ve kterých uvedl, že zástavní práva na nemovitostech žalobce dosahují v součtu s vymáhanou pohledávkou cca 70 % odhadní ceny nemovitosti a je třeba dále připočíst technické zhodnocení nemovitostí v podobě technologických zařízení. Zároveň nesouhlasil se závěrem žalovaného, že jde v případě nemovitostí žalobce o špatně vydražitelný majetek. S nedostatečnými zůstatky na bankovních účtech žalobce souhlasil. Nicméně ve vztahu k movitým věcem není žalobci zřejmé, jak žalovaný dospěl k závěru o hodnotě movitých věcí bez relevantního znaleckého odhadu. Očekávaná výtěžnost cca poloviny vymáhané pohledávky ale dokladuje zbytečné užití více exekučních příkazů.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[10] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jejich vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadená rozhodnutí žalovaného **byla vydána** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl poté, co ve věci nařídil jednání.

[11] V souzených věcech je třeba předem zdůraznit, že se jedná o přezkum exekučních příkazů. Jakkoliv jsou exekuční příkazy vydány na základě daňového řádu, platí pro daňovou exekuci obdobná pravidla jako pro exekuci civilní, resp. soukromoprávní, vedenou podle o.s.ř., event. exekučního řádu. Pro fázi nařízení exekuce tomu odpovídá názor projevený v komentáři k ustanovení § 178 daňového řádu – „*Exekuční řízení nespočívá bezprostředně na hmotném právu, nýbrž na veřejné listině, z níž jednoznačně vyplývá dlužníková povinnost plnit, tj. na exekučním titulu. Exekuční orgán je exekučním titulem vázán a zásadně (tedy s určitými výjimkami) se nesmí zabývat jeho správností nebo tím, zda v řízení jeho vydání předcházejícímu nedošlo k vadám, jež mohly mít vliv na jeho správnost. Exekuční titul je základním věcným předpokladem exekuce. Správce daně vystupující v roli exekučního orgánu proto musí vždy v prvé řadě zkoumat, zda je exekuce podložena exekučním titulem. To zahrnuje i zkoumání otázky, zda exekuční titul není nicotný např. proto, že jej vydal orgán, který k tomu neměl pravomoc, neboť v takovém případě by exekuční titul vlastně ani neexistoval.*“ (Josef Baxa, Ondřej Dráb, Lenka Kaniová, Petr Lavický, Alena Schillerová, Karel Šimek, Marie Žiškova: *Daňový řád Komentář*, Wolters-Kluwer ČR, Praha, 2009).

Uvedená zásada, dle které se nesmí při nařízení exekuce příslušný orgán zabývat věcnou správností exekučního titulu, případně vadami, které by předcházely jeho vydání, je součástí konstantní judikatury Nejvyššího soudu ČR i Ústavního soudu ČR v případě civilních exekucí (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2002, sp.zn. 20 Cdo 554/2002, ev. ze dne 20. 12. 2011, sp.zn. 20 Cdo 2214/2009, příp. ze dne 19. 9. 2008, sp.zn. 20 Cdo 3014/2008, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2012, sp.zn. IV. ÚS 3006/11, nebo rozhodnutí téhož soudu ze dne 21. 5. 2012, sp.zn. I. ÚS 1129/12).

[12] Proti nařízení exekuce může žalobce brojit ve vztahu k exekučnímu titulu toliko námitkami, které se týkají splnění věcných předpokladů nařízení exekuce. Mezi ně lze řadit existenci exekučního titulu, jeho vykonatelnost, zachování prekluzivní lhůty pro vymáhání daně, postižitelnost předmětu exekuce a dodržení pravidel k ochraně dlužníka.

[13] V souzené věci v první námitce žalobce brožil proti exekučnímu titulu námitkami, že vydání exekučního titulu bylo ze strany správce daně excesivní a pro jeho vydání nebyly naplněny zákonné podmínky, konkrétně, že neexistovala odůvodněná obava, že nezajištěná výše daně z minerálních olejů bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo vybrání daně bude v této době spojeno se značnými obtížemi. Žalobce zároveň namítl, že správce daně mohl použít jiné prostředky. Veškeré tyto námitky zpochybňují zákonnost exekučního titulu, tedy jeho věcnou správnost. Konečně i sám žalobce v žalobách uvedl, že má zájem, aby bylo rozhodnuto o nezákonnosti samotného exekučního titulu. Zpochybnění věcné správnosti exekučního titulu ale nemůže mít vliv na zákonnost nařízení exekuce. I pokud by byl exekuční titul nezákonný, tak vady, které způsobily jeho nezákonnost (ať už vadný výklad zákona nebo procesní pochybení) se do exekučního řízení nepřenáší a pro orgán příslušný pro nařízení exekuce je v obecné rovině zásadním kritériem existence exekučního titulu a jeho formální a materiální vykonatelnost.

[14] Existenci exekučního titulu by mohl žalobce zpochybnit toliko tím, že by se dovolával nicotnosti exekučního titulu. Tuto námitku sice uplatnil žalobce v odvolacím řízení, ale v rámci žalobních námitek ji neuplatnil a soud při obecném posouzení exekučního titulu nedospěl k závěru, že by se jednalo o exekuční titul, který by splňoval podmínky nicotnosti. V judikatuře správních soudů jsou konstantně za nicotná považována taková rozhodnutí, která trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. Žádnou z uvedených vad ale v případě napadených exekučních příkazů soud neshledal.

[15] Ostatní skutečnosti, tedy vykonatelnost exekučního titulu, zachování prekluzivní lhůty pro vymáhání daně, případně postižitelnost předmětu exekuce, žalobce nesporel. K tomu soud konstatuje, že nad rámec žalobních námitek sám ze správního spisu ověřil, že exekuční titul byl žalobci doručen 12. 6. 2012, poslední den lhůty pro splnění uložené povinnosti byl tedy pátek 15. 6. 2012. Jednotlivé napadené exekuční příkazy byly vydány 20.6.2012, resp. 26.6.2012 (srov. bod I rozsudku), tedy poté, co byl exekuční titul vykonatelný.

[16] Skutečnost, že žalobce napadl exekuční titul (resp. tituly) samostatnou žalobou ve správním soudnictví, taktéž není důvodem pro nezákonnost nařízení exekuce. Případné zrušení exekučního titulu (titulů) v budoucnu představuje důvod pro zastavení exekuce podle ustanovení § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu, ale řízení o mimořádném oprávněm prostředku, kterým žaloba ve správním soudnictví bez pochyby je, není předběžnou otázkou ve vztahu k exekučním příkazům, neboť samotné podání správní žaloby v žádném případě nemění nic na formální a materiální vykonatelnosti exekučního titulu.

[17] Soud proto tyto námitky neshledal jako důvodné.

[18] Další otázkou je, zda byla řádně respektována pravidla k ochraně dlužníka upravená v ustanovení § 263 a § 264 o.s.ř. ve spojení s ustanovením § 177 odst. 1 daňového řádu. V případě nerespektování ochrany dlužníka ve fázi nařízení daňové exekuce by bylo možno shledat nařízení daňové exekuce jako nezákonné. K problematice ustanovení § 263 a § 264 o.s.ř. považuje soud za vhodné citovat rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2004, č. j. 20 Cdo 1243/2004-62, ve kterém Nejvyšší soud uvedl: „*Není pochyb, že otázku, zda navržený způsob výkonu je způsobem vhodným (viz § 263 odst. 2, § 264 odst. 1, 2 o.s.ř.), při nařízení výkonu rozhodnutí soud posuzuje, pročez ji posuzuje i soud odvolací (srov. usnesení Krajského soudu v Praze z 31.3.1967, sp. zn. 7 Co 159/67, uveřejněné pod č. 41/1968 ve Sbírce rozhodnutí a sdělení soudů ČSSR). V soudní praxi je rovněž jednoty (viz kupř. stanovisko Nejvyššího soudu ČSR "Ze zhodnocení rozhodování soudů a státních notářství při výkonu rozhodnutí," ze dne 18.2.1981, Cpj 159/79, uveřejněné pod č. 21/1981 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek), že případný nepoměr výše pohledávky a ceny nemovitostí, je-li navržen výkon rozhodnutí jejich prodejem, je podle ustanovení § 264 odst. 1 o.s.ř. pouze jedním (v zákoně výslovně uvedeným) kritériem vhodnosti navrženého způsobu výkonu; jeho zjištění samo o sobě postup podle tohoto ustanovení (zamítnutí návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí resp. nařízení výkonu jiným vhodným způsobem) neodůvodňuje, neboť soud musí současně uvážit, zda je vůbec možné nařídit výkon způsobem jiným, který nejen povede k naplnění účelu výkonu (uspokojení vymáhané pohledávky), nýbrž i v přiměřené době. Není-li k dispozici taková alternativa způsobu výkonu, je nutno mít za vhodný i ten způsob, kdy rozdíl mezi výší vymáhané pohledávky a cenou předmětu výkonu, z něž má být uspokojena, je zřetelný resp. značný. Při nařízení výkonu rozhodnutí však nelze na oprávněném požadovat, aby dokládal, že navržený způsob výkonu je způsobem vhodným; naopak je na povinném, aby tvrdil a prokazoval, že je způsobem nevhodným; jelikož při nařízení výkonu rozhodnutí není pro takovou obranu povinného prostor (srov. § 253 odst. 1 o.s.ř.), odsouvá se její - skutečné - prosazení ze stadia nařízení výkonu až do stadia jeho zastavení, jež podle § 269 odst. 1, § 268 odst. 1 písm. h/ o.s.ř. povinný otevře příslušným návrhem (viz kupříkladu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.10.2002, sp. zn. 20 Cdo 339/2002). "Zřejmá nevhodnost" způsobu výkonu ve smyslu ustanovení § 264 odst. 1 o.s.ř. (o jiné případy takové nevhodnosti, předjímané ustanovením § 263 odst. 2, resp. § 264 odst. 2 o.s.ř. zde zjevně nejde), je tedy relevantní jen tehdy, jestliže již oprávněný sám (v návrhu na nařízení výkonu) zprostředkuje soudu - též - informaci o jiných možných (a efektivních) způsobech, případně je-li tato informace soudu dostupná z jeho úřední činnosti, nebo uplatní-li ji povinný, měl-li tu výjimečnou příležitost (srov. § 253 odst. 1, 2 o.s.ř.), předtím, než byl výkon rozhodnutí nařízen.*“

[19] V souzených věcech je ze samotných vyjádření žalobce zřejmé, že k zřejmé nevhodnosti (ustanovení § 264 o.s.ř.) při nařízení exekuce nedošlo. Vymáhaná částka ve výši

více než třicet milionů Kč je částkou odůvodňující vydání více exekučních příkazů, zejména za situace, kdy sám celní úřad nemohl dopředu znát hodnotu nemovitostí a movitých věcí žalobce a stav jeho bankovních účtů, když u nich bylo lze předpokládat nízký zůstatek v situaci, kdy žalobce dobrovolně nesplnil jemu uloženou povinnost. V případě nemovitostí bylo navíc od počátku zřejmé, že nemovitosti jsou zatíženy zástavním právem a výše zajištěné pohledávky nemohla být celnímu úřadu dopředu známa.

[20] Ve vztahu k ustanovení § 263 o.s.ř. lze odkázat na závěry Nejvyššího soudu obsažené v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 1997, sp.zn. 2 Cdon 378/96, uveřejněné v časopise Soudní judikatura sešit pod číslem 38, ročník 1997. Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí uvedl: „*Ustanovení § 263 o.s.ř. vychází ze zásady, že majetek povinného je možnost v exekuci nuceně postihnout (zásadně zpeněžit) v takovém rozsahu, jaký postačí k uspokojení pohledávky oprávněného. Oprávněný ovšem může navrhnout - a to jak současně, tak postupně podanými návrhy - k vydobytí své peněžitě pohledávky exekuci zároveň více způsoby (případně stejným způsobem více návrhy). Jestliže je zjevné, že k uspokojení vymáhané pohledávky stačí pouze některý z navrhovaných způsobů, soud nařídí exekuci jen na základě těch návrhů, které zřejmě postačují k uspokojení pohledávky oprávněného. Zákon tuto směrnicí, vyjádřenou v ustanovení § 263 odst. 2, výslovně uvažuje v souvislosti se situací, kdy je navrhována exekuce pro tutěž peněžitou pohledávku více způsoby zároveň; nemůže být ovšem pochyb o tom, že vyslovená zásada plně dopadá (tím spíše) také na případy, kdy v jednotlivých návrzích jde o týž způsob exekuce. Tak je tomu i v dané věci, neboť oprávněný vymáhá tutěž peněžitou pohledávku dvěma návrhy na prodej několika nemovitostí ve vlastnictví povinných. Závěr soudu o tom, zda některá z více navrhovaných exekucí zřejmě postačí k uspokojení pohledávky oprávněného, bude na místě zásadně tehdy, jestliže je odůvodněn předpoklad, že pohledávku oprávněného lze uspokojit v přiměřeném čase jen některou (některými) z navržených exekucí, takže by se nařízení exekuce všemi navrhovanými způsoby (na základě všech návrhů) zároveň nutně jevílo jako šikana povinného. U těch způsobů exekuce, kde výtěžek z prodeje podléhá rozvrhu pro více oprávněných, popřípadě věřitelů, kteří přihlásili své pohledávky, má své místo další posouzení, totiž, zda vzhledem k pravidlům rozvrhu lze očekávat, že pohledávka oprávněného bude vůbec z výtěžku konkrétní exekuce uspokojena. Soud přitom vychází se skutečností, které mu jsou známy v době rozhodování o návrhu na nařízení exekuce.*“

[21] V souzených věcech se jedná v případě těch způsobů provedení exekuce, u nichž lze očekávat větší výtěžek, tedy prodej nemovitostí a prodej movitých věcí žalobce, o způsoby, u kterých bude oprávněný uspokojován na základě rozvrhu výtěžku dražby. Nelze tedy předem odhadnout, jaký bude výtěžek dražby, zejména s ohledem na zástavní práva váznoucí na nemovitostech, neboť ani nelze dopředu znát okruh osob, které svá práva do případné dražby přihlásí. Při nařízení exekuce tedy nedošlo podle názoru soudu k překročení ochrany dlužníka. Postup celního úřadu ve vztahu k žalobci samotným nařízením exekuce nepovažuje soud za šikanózní, neboť samotné nařízení exekuce nebrání dlužníku v běžném užívání nemovitého a movitého majetku a naopak zajišťuje pořadí oprávněného v případné realizaci exekuce. Dlužníku zůstávají nadále zachovány možnosti brojit proti přiměřenosti exekuce návrhy na zastavení exekuce podle ustanovení § 181 odst. 2 písm. i), event. písm. j) daňového řádu, pokud bude v průběhu exekuce zcela zřejmé, že bylo nařízeno více daňových exekucí a k úhradě vymáhaného nedoplatku postačí pouze některá z nich, nebo že vedená exekuce ve vztahu k určité části majetku je zjevně nepřiměřená. Ochrana práv žalobce se tedy

nevyčerpává ve fázi nařízení exekuce, kde by bylo možno shledat nařízení exekuce jako nezákonné pouze v případě, kdy bude již při nařízení exekuce na základě správci daně v okamžiku nařízení exekuce dostupných informací na jisto postaveno, že způsob provedení exekuce je zcela zřejmě nevhodný, nebo v případě, kdy by bylo od počátku opět na základě správci daně v okamžiku nařízení exekuce dostupných informací zřejmé, že k uspokojení bude stačit pouze jediný způsob provedení exekuce.

[22] Soud tedy ani tyto námitky žalobce neshledal jako důvodné.

V. Shrnutí a náklady řízení

[23] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadená rozhodnutí žalovaného byla vydána v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žaloby jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 zamítnout.

[24] Dne 22.11.2013 podal žalobce návrh na přiznání odkladného účinku jednotlivým žalobám, nicméně s ohledem na to, že soud rozhodl ve věci samé dříve, než uplynula lhůta pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobám, nerozhodoval soud již o tomto návrhu, neboť rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku bylo s ohledem na rozhodnutí ve věci samé nadbytečné.

[25] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. prosince 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Janků